

การสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต

ศักดิ์ชัย แก้วพวง*

พิภพ วังเงิน**

อดิพร เกิดเรือง***

(วันรับบทความ : 19 กุมภาพันธ์ 2562 / วันแก้ไขบทความ : 8 พฤษภาคม 2562 / วันตอบรับบทความ : 13 พฤษภาคม 2562)

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องการสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาการสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต (2) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต (3) เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต (4) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ตกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต เป็นการวิจัยผสมวิธี (mixed methods methodology approach) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ประชาชนในชุมชน จาก 3 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองภูเก็ต อำเภอถลาง อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของทอมสัน (Thompson, 1992) ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (multi-stage sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น จำนวน 400 คน ผลการวิจัย พบว่า 1) ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรม ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก โดยที่ปัจจัยทางด้านสังคม มีระดับความคิดเห็นสูงสุด รองลงมา คือ ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ 2) ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมของการสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยที่ด้านอาสาสมัครจิตอาสา มีระดับสูงสุด รองลงมา คือ ด้านความเชื่อถือศรัทธา 3) ประชาชนที่มีอายุและการศึกษา ที่แตกต่างกันจะมีผลต่อปัจจัยด้านสังคมและการเมืองที่แตกต่างกัน ส่วนปัจจัย เพศ และอาชีพที่ต่างกันไป ไม่มีผลต่อการสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรม 4) ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจและปัจจัยด้านสังคม มีผลต่อพฤติกรรมการสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรม ส่วนปัจจัยทางการเมืองและปัจจัยทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศไม่มีผลต่อพฤติกรรมการสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรม ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยรูปแบบที่เหมาะสมของการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต ในส่วนของหลักการของเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรม คือ ให้ประชาชนดำเนินชีวิตด้วยหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

คำสำคัญ : การสร้างเครือข่าย/ ป้องกันอาชญากรรม/ จังหวัดภูเก็ต

* นักศึกษาระดับปริญญาเอก สาขารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินวัตร

** รองศาสตราจารย์ประจำหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินวัตร

*** ผู้อำนวยการสถาบันรัฐประศาสนศาสตร์และธรรมาภิบาล มหาวิทยาลัยชินวัตร

The Creation of Crime Prevention Network in Phuket Province

Sakchai Kaewphuangsak^{*}

Pipob Vachung Ngern^{**}

Atiporn Gerdruang^{***}

(Received Date : February 19, 2019, Revised Date : May 8, 2019, Accepted Date : May 13, 2019)

Abstract

The research on crime prevention networking in Phuket Province was aimed 1) to study the construction of crime prevention network in Phuket Province, 2) to examine behaviors of crime prevention networking in Phuket Province, 3) to compare factors affecting crime prevention networking in Phuket Province and 4) to investigate relationship between crime prevention networking behavior and factors affecting crime prevention networking in Phuket Province. This research employed mixed methods methodology approach. The samples included people from 3 districts: Mueang Phuket, Thalang and Kathu, Phuket Province. The sample cluster was calculated by using the formula of Thompson (Thompson,1992) and the samples were randomly selected with multi-stage sampling method, totaling 400 samples. The findings reveal that 1) opinions on factors affecting crime prevention networking were generally at high level. Social factor ranked the highest followed by economic factor. 2) Opinions on behaviors of crime prevention networking in Phuket Province was at high level with volunteer works ranking the highest followed by belief and faith. 3) People with different age and educational background had different impacts on social factors and political factors, meanwhile, dissimilar sex and occupation did not affect crime prevention networking. 4) Economic factors and social factors affected crime prevention networking behavior while political factors and information technology factors did not had impacts on crime prevention networking. A recommendation from studying a suitable form of crime prevention networking in Phuket Province was that, for crime prevention networking principles, people should live their life in accordance with sufficiency economy principle.

Keyword: Networking/ Crime Prevention/ Phuket Province

^{*} Ph.D. students, Public Administration, Shinawatra University

^{**} Associate Professor, Public Administration, Shinawatra University

^{***} Director, Institution of Public Administration and Governance, Shinawatra University

ความสำคัญของปัญหา

ในสถานการณ์โลกปัจจุบันที่ภัยคุกคามจากภัยก่อการร้าย อันส่งผลต่อชีวิตและทรัพย์สินของมวลมนุษยชาติ สถิติการก่อการร้ายทั่วโลก จากปี 2012 – 2018 จากรายงานดังกล่าวระบุว่า ในช่วง 4 ปีที่ผ่านมา อิรัก ปากีสถาน อัฟกานิสถาน อินเดียและฟิลิปปินส์ มีการโจมตีของผู้ก่อการร้ายที่มากที่สุดจากในหลายประเทศทั่วโลก อิรัก: 10,000 ครั้ง, ปากีสถาน: 7200 ครั้ง อัฟกานิสถาน: 6600 ครั้ง อินเดีย: 3000 ครั้ง ฟิลิปปินส์: 2200 ครั้ง ซีเรีย: 1300 ครั้ง ตุรกี: 737 ครั้ง รัสเซีย: 364 ครั้ง ซาอุดีอาระเบีย: 129 ครั้ง อังกฤษ : 406 ครั้ง ฝรั่งเศส: 127 ครั้ง ไอร์แลนด์: 112 ครั้ง อเมริกา: 100 ครั้ง เยอรมนี: 68 ครั้ง อิตาลี: 27 ครั้ง อินโดนีเซีย: 132 ครั้ง จีน: 69 ครั้ง มาเลเซีย: 32 ครั้ง ญี่ปุ่น: 15 ครั้ง ไต้หวัน: 2 ครั้ง เกาหลีใต้: 1 ครั้ง

ยังมีเหตุการณ์ที่สำคัญที่มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นเหตุวินาศกรรมเมื่อ 11 กันยายน 2544 ประเทศสหรัฐอเมริกา มียอดผู้เสียชีวิต 2,996 คน หรือแม้แต่ในประเทศไทยก็มีเหตุระเบิดที่บริเวณศาลพระพรหมเอราวัณ เมื่อ 17 สิงหาคม 2558 มียอดผู้เสียชีวิต 12 คน และบาดเจ็บกว่า 130 คน (เหตุระเบิดในกรุงเทพมหานคร 2558) จากที่กล่าวมาเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่เกิดขึ้น ที่แสดงให้เห็นถึงความร้ายแรงต่อมวลมนุษยชาติทั่วโลก ซึ่งภายหลังการเกิดเหตุเมื่อ 11 กันยายน 2544 ที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติ (UNGA) ได้รับรองข้อมติ ที่ 56/1 และคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ (UNSC) ได้รับรองข้อมติที่ 1368 (2001) ในวันที่ 12 กันยายน 2544 เพื่อประณามการก่อการร้ายในสหรัฐฯ โดยถือว่าการก่อการร้ายเป็นภัยคุกคามต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ พร้อมทั้งเรียกร้องให้ประชาคมโลกร่วมกันนำตัวผู้กระทำความผิดและผู้ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงผู้ให้การพักพิงมาเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ถือเป็นความร่วมมือระดับทวิภาคีที่ในกลุ่มสมาชิกให้ความสำคัญอย่างจริงจัง (เอปินิวส์ทูเดย์, 2561, ออนไลน์)

สถิติคดีอาญา ตำรวจภูธรจังหวัดภูเก็ต ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2554 – กันยายน 2560 พบว่า อัตราการเกิดอาชญากรรมในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต มีแนวโน้มที่สูงขึ้น ทั้งนี้ ข้อมูลดังกล่าวยังไม่รวมที่ผู้เสียหายบางรายไม่ได้แจ้งเจ้าหน้าที่ ซึ่งไม่สามารถตรวจสอบข้อมูลและระบุจำนวนได้ ซึ่งอาจมีจำนวนที่มากกว่าข้อมูลที่มีอยู่ในปัจจุบัน ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจำเป็นต้องหาแนวทางในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม

สถิติคดีอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต ของตำรวจภูธรจังหวัดภูเก็ต เดือนกุมภาพันธ์ถึง พฤษภาคม 2560 พบว่า สถิติอาญา 4 กลุ่ม คือ คดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ เกิด 9 คดี จับได้ 9 คดี คดีที่ ประทุษร้ายต่อทรัพย์ 208 คดี จับได้ 116 คดี คดีที่ประทุษร้ายเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เพศ เกิดขึ้นจำนวน 67 คดี จับได้ 41 คดี ความผิดที่รัฐเป็นผู้เสียหายเกิดขึ้น 4,385 คดี จับได้ 4,342 คดี สำหรับสถิติคดีของการจับกุมคดียาเสพติดทั้งหมดจำนวน 2,012 คดี ผู้ต้องหา 2,371 คน ส่วนคดีที่เกี่ยวกับความผิดในเรื่องของจราจร ทุกสถานมีแนวโน้มของการการจับกุมเพิ่มขึ้น ซึ่งการกวดขันในเรื่องของวินัยจราจร จะเป็นการช่วยลดอุบัติเหตุและการสูญเสียชีวิตของประชาชนตามนโยบายของจังหวัดภูเก็ตในเรื่องของการลดการสูญเสียของประชาชนที่ขับขี่ยานพาหนะทุกชนิด

ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตได้ขอความร่วมมือให้ทุกส่วนราชการได้ช่วยกันดูแลรักษาความปลอดภัย ตามจุดเสี่ยงต่างๆ โดยให้เพิ่มความเข้มงวดในการตรวจสอบและขอความร่วมมือจากประชาชนในการแจ้งเหตุแก่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ถ้าพบเห็นมีการกระทำความผิดกฎหมายก็สามารถแจ้งเจ้าหน้าที่เข้าไปตรวจสอบได้ทันที ส่วนการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดก็ให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้สืบสวนหาข่าวและดำเนินการปราบปราม เพื่อลดปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด โดยเฉพาะในกลุ่มเสี่ยงก็ให้มีการให้ความรู้ถึงพิษภัยของยาเสพติดเพื่อเป็นการตัดวงจรของยาเสพติดไม่ให้มีการแพร่ระบาดต่อไป (คณะกรรมการตรวจสอบและติดตามการบริหารงานตำรวจ (กต.ตร. จ.ภูเก็ต, 2560, น.1) แสดงให้เห็นว่า จังหวัดภูเก็ตได้ใช้ แนวความคิดเกี่ยวกับการป้องกันปราบปราม อาชญากรรม (Crime Prevention Concepts) ในพื้นที่ โดยใช้มาตรการและวิธีการต่างๆ ที่จะไม่ให้เกิดอาชญากรรมโดยการแสวงหาความร่วมมือจากประชาชน ด้วยการสร้าง “เครือข่าย” จึงเป็นแนวทางที่เหมาะสมอย่างยิ่งในการป้องกันอาชญากรรม (สุพิศาล ภักดินฤณาน, 2556, น.34)

การสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรม ในจังหวัดภูเก็ต เป็นการดำเนินงานที่สอดคล้องกับ ยุทธศาสตร์ในการรักษาความสงบภายในประเทศ เพื่อสร้างเสริมความสงบเรียบร้อยและสันติสุขให้เกิดขึ้นกับประเทศชาติบ้านเมือง ให้สถาบันหลักมีความมั่นคง เป็นจุดศูนย์รวมจิตใจอย่างยั่งยืน ประชาชนอยู่ดีมีสุข มีความมั่นคงปลอดภัยทั้งในชีวิตและทรัพย์สิน สังคมมีความเข้มแข็ง สามัคคีปรองดอง และเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กันพร้อมที่จะร่วมแก้ไขปัญหามาของชาติ โดยมีประเด็นการดำเนินการที่สำคัญ ได้แก่ การพัฒนาและเสริมสร้างคนในทุกภาคส่วนให้มีความเข้มแข็ง มีความพร้อม ตระหนักในเรื่องความมั่นคง และมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหามา เพื่อให้คนไทยทุกภาคส่วน มีความมั่นคงปลอดภัยในชีวิต ทรัพย์สิน อาชีพและการทำงาน มีความซื่อสัตย์สุจริต รู้หน้าที่และสิทธิพลเมือง มีระเบียบวินัย ขยันสามัคคี มีคุณธรรม เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม เข้าใจปัญหาสำคัญของสังคม ตระหนักและให้ความสำคัญกับความมั่นคงของชาติ พร้อมเข้ามีส่วนร่วมแก้ไขปัญหามาและพัฒนาประเทศ โดยพัฒนาคนไทยให้มีสมรรถนะ (competency) ที่เหมาะสมกับศตวรรษที่ 21 รวมไปถึงการจัดทำโครงการชี้แจง ฝึกอบรม ให้ทุกภาคส่วนทั้งประชาชน ตำรวจ ทหาร และหน่วยงานด้านความมั่นคงอื่นๆตระหนักถึงความรับผิดชอบต่องานและประเทศชาติ และมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหามาความมั่นคงร่วมกัน

การศึกษาทางรัฐประศาสนศาสตร์ เป็นการศึกษาแบบสหวิทยาการ เป็นศาสตร์ที่ประยุกต์เอาองค์ความรู้จากหลายสาขามาประยุกต์ใช้ในการบริหาร เช่นเดียวกันการบริหารงานขององค์การที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม โดยเฉพาะตำรวจซึ่งมีหน้าที่โดยตรงในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม โดยผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำเอาศาสตร์ทางรัฐประศาสนศาสตร์มาปรับใช้แก้ปัญหามาอาชญากรรมอันมีผลช่วยเหลือปกป้องชีวิต ทรัพย์สิน ความปลอดภัย ความสงบสุขของประชาชน และความมั่นคงของชาติ

กล่าวโดยสรุป ปัญหาอาชญากรรมเป็นปัญหาที่สำคัญที่ไม่ใช่หน้าที่ของผู้หนึ่งผู้ใด เพราะผลกระทบที่เกิดจากการก่ออาชญากรรมต่อตัวของเราเองโดยตรง แต่อาจส่งผลกระทบต่อคนรอบข้างของเรา ทรัพย์สินเราอาจหาหรือสร้างมาใหม่ได้ แต่ชีวิตของคนเราไม่ใช่เรื่องล้อเล่น แค่เสียวินาทีก็สำคัญไม่เพียงแต่ชีวิตและทรัพย์สิน ปัญหาอาชญากรรมยังส่งผลกระทบต่อความสงบสุขของประชาชน และความมั่นคงของชาติอย่างเลี่ยงไม่ได้ จังหวัดภูเก็ตมีความสำคัญในฐานะที่เป็นแหล่งที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก แต่ในขณะเดียวกันจังหวัดภูเก็ตก็เป็นแหล่งอาชญากรรมหลากหลายรูปแบบที่แฝงตัวมาด้วยความเจริญเหล่านี้ ถึงแม้ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะได้พยายามเร่งระดมสรรพกำลังและทรัพยากรต่างๆ ที่มีอยู่เข้ามาทำการป้องกันและปราบปรามอย่างจริงจัง แต่ก็ปรากฏว่าความพยายามดังกล่าวได้ผลเพียงในระยะหนึ่งเท่านั้น และรูปแบบของการสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรม ที่ผ่านมายังไม่มีนักวิจัยท่านใดได้ศึกษาอย่างจริงจัง เป็นรูปแบบที่ชัดเจนมีแบบแผนเป็นรูปธรรมให้หน่วยงาน ทั้งองค์การภาครัฐ ภาคเอกชน นำไปปฏิบัติ หรือนักวิจัยคนอื่นได้นำไปเป็นแนวทางต่อยอดพัฒนาต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองท่องเที่ยวสำคัญอย่างจังหวัดภูเก็ต

ด้วยเหตุผลความจำเป็นและประเด็นปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาวิจัย เรื่อง การสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรม ในจังหวัดภูเก็ต ทั้งนี้ มุ่งหวังว่าผลของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้จะเป็นข้อมูลที่สำคัญในการนำไปประยุกต์ใช้เพื่อวางแผนป้องกันอาชญากรรม ในจังหวัดภูเก็ต ให้มีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น ประชาชนมีความอบอุ่นใจในการดำเนินชีวิตประจำวัน และนักท่องเที่ยวมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน เกิดภาพลักษณ์และความเชื่อมั่นที่ดีต่อการท่องเที่ยวของประเทศชาติอย่างมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ตามวิสัยทัศน์ของประเทศไทย และมีนักวิจัยท่านอื่นๆ ได้พัฒนาต่อยอดศึกษาวิจัยในบริบทที่ต่างกัน หรือวันเวลาที่เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ เทคโนโลยีสมัยใหม่ เพื่อปกป้องประเทศ ชีวิตและทรัพย์สินของพลเมืองประเทศไทย รวมถึงความมั่นคงของประเทศมีประสิทธิภาพต่อไป

คำถามการวิจัย

1. จังหวัดภูเก็ตมีการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมอย่างไร
2. พฤติกรรมการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต เป็นอย่างไร
3. ประชาชนที่มีข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต แตกต่างกันหรือไม่
4. พฤติกรรมการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต กับปัจจัยการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต มีความสัมพันธ์กันอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

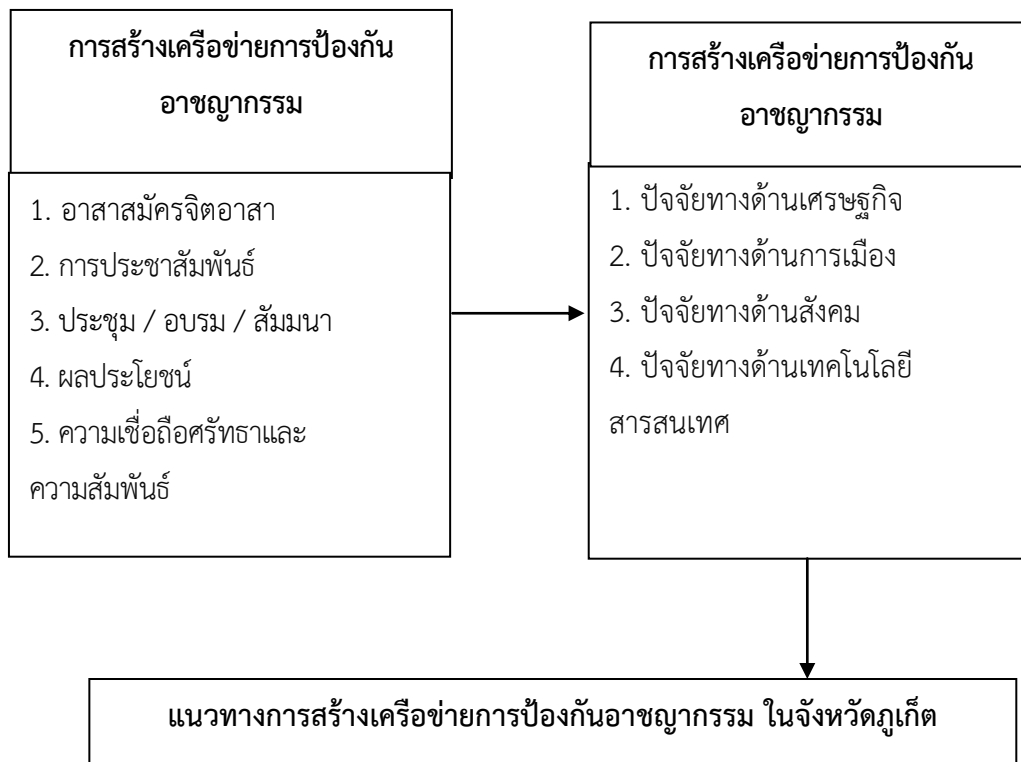
การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย ไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต
3. เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต

จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล

4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ตกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต

กรอบแนวคิดการสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัย เรื่อง “การสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต” ครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method Research) คือ การวิจัยเชิงคุณภาพ และเชิงปริมาณ กล่าวคือ ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพก่อนแล้วจึงใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณการวิจัย ในบทนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอวิธีดำเนินการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. รูปแบบของการวิจัย การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงผสม (Mixed Methods Research) โดยผู้วิจัยนำวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เข้ามาใช้ในการศึกษาวิจัย โดยเป็นไปตามลำดับ กล่าวคือ ทำการวิจัยเชิงคุณภาพก่อน เพื่อให้ได้ประเด็นที่สำคัญและชัดเจน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่น่าเชื่อถือและมีน้ำหนักในการนำข้อมูลไปสร้างเป็นเครื่องมือในการวิจัย คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) เพื่อใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ และหาข้อมูลจากการศึกษา

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง (Population and Sample) ประชากรในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ใน 3 อำเภอในจังหวัดภูเก็ต ได้แก่ อำเภอเมืองภูเก็ต อำเภอกะทู้ และอำเภอถลาง โดยถือเอาเกณฑ์จำนวนประชากรใน 3 อำเภอจังหวัดภูเก็ตเป็นประชากรที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 406,453 คน (สถิติจำนวนประชากรจังหวัดภูเก็ต ปี 2561)

2.1 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของทอมสัน (Thompson, 1992) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi - Stage Sampling) โดยมีขั้นตอนของการสุ่มตัวอย่างดังนี้ขั้นตอนที่ 1 แบ่งประชากรออกเป็น 3 กลุ่ม โดยแยกตามอำเภอ 3 อำเภอ ในจังหวัดภูเก็ต ได้แก่ อำเภอเมือง อำเภอกะทู้ และอำเภอถลาง ขั้นตอนที่ 2 ทำการสุ่มตัวอย่างจากประชากรทั้ง 3 กลุ่ม โดยใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจงตามความพร้อมและความสนใจของกลุ่มตัวอย่าง ได้กลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น จำนวน 400 คน การคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างใช้สูตรของทอมสัน (Thompson, 1992, p. 34) ดังนี้

$$n = \frac{1}{\frac{e^2}{Z^2(CV)^2} + (1/N)} \quad \text{แทนค่า} = \frac{1}{\frac{(0.05)^2}{(1.96^2(0.50)^2) + (1/392,011)}} \\ = 384.615 (\approx 400 \text{ คน})$$

เมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (ประชากรในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 406,453 คน)

e = ความคลาดเคลื่อนที่ยอมให้เกิดขึ้นในการประมาณค่า (5%) เท่ากับ 0.05

Z = ค่าจากการแจกแจงปกติมาตรฐานที่ระดับความเชื่อมั่น 95% เท่ากับ 1.96

CV = สัมประสิทธิ์ความผันแปรของประชากร กำหนดให้เป็น 50% เท่ากับ 0.50

N = จำนวนประชากร

อย่างไรก็ตาม การหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสม ผู้วิจัยได้มีการปรับจำนวนให้เพิ่มขึ้นจากผลที่คำนวณได้ เพื่อเพื่อความผิดพลาด ความไม่สมบูรณ์หรือข้อมูลไม่มีคุณภาพ เพื่อให้ข้อมูลมีความเพียงพอ น่าเชื่อถือในการตรวจสอบ จึงได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 400 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในครั้งนี้เป็นขั้นตอนสำคัญอีกขั้นตอนหนึ่งที่ผู้วิจัยจะต้องพัฒนาเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่มีความเที่ยงตรง (Validity) และมีความเชื่อถือได้ (Reliability) โดยนำตัวแปรที่พัฒนามาจากการอภิปรายวิเคราะห์ (Theoretical Framework) มากำหนดหาตัวชี้วัด แล้วสร้างเป็นข้อคำถามโดยที่ผู้วิจัยจะใช้ในการสร้างมาตรวัดแบบลิเคิร์ต (Likert's scale)

4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูล (Data collection) จะใช้แบบสอบถามซึ่งพัฒนาจากขั้นตอนที่แล้วซึ่งเป็นลักษณะของแบบสอบถามปลายปิด แต่อย่างไรก็ตาม ในแต่ละตอนของการถามตัวแปรหนึ่งๆ จะให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็นต่อการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรม ในจังหวัดภูเก็ต การเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการออกเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ระหว่างเดือนมีนาคม – สิงหาคม 2561 วิธีการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้วิจัยได้ประสานสถาบันรัฐประศาสนศาสตร์และธรรมาภิบาล มหาวิทยาลัยชินวัตร ตำบลบางเตย อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี เพื่อทำหนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล แล้วจึงจะเข้าเก็บข้อมูลโดยจะเก็บข้อมูลตามแผนการสุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้

5. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

5.1 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวรรณกรรม ผลการวิจัย และเอกสารทางวิชาการต่างๆ ของหน่วยงานราชการหรือเอกชน ซึ่งจะนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนากรอบความคิดในการวิจัย การกำหนดแนวทางการในการศึกษา และการให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ ในการวิจัย

5.2 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการศึกษาสำรวจ (Survey research) แบ่งเป็นข้อมูล ดังนี้

5.2.1 ข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative data) ใช้วิธีการ ดังนี้

1) ใช้วิธีการสนทนากลุ่ม (Focus Group) จากผู้ที่มีบทบาทและหน้าที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรม ในจังหวัดภูเก็ต ถือว่าเป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) โดยเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 20 คน

2) การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยการใช้การเก็บข้อมูลภาคสนาม (Field Research) ควบคู่ไปกับการสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) และการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non – Participant Observation) ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3) การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกรายบุคคล (In – depth Interview) ด้วยการสัมภาษณ์จากตัวแทนของกลุ่มเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรม ในจังหวัดภูเก็ต 4 เครือข่าย เครือข่ายละ 1 คน จาก 3 อำเภอ รวม 12 คน

สัมภาษณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรม และปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรม ในจังหวัดอุบลราชธานี ข้อมูลที่รับจากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้นำมาสร้างเป็นบทสัมภาษณ์ใหม่ เพื่อนำไปใช้ตามขั้นตอนของการวิจัยต่อไป

5.2.2 ข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสุ่มตัวอย่างจากการใช้แบบสอบถาม ซึ่งถือว่าเป็นข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ จะสุ่มตัวอย่างจากประชาชนในชุมชนโดยทั่วไป ในจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 400 คน

6. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล (Data analysis) ประกอบด้วยการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพและการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ดังนี้

6.1 การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS version 17.0 โดยใช้สถิติ 2 ประเภท คือ สถิติพรรณนา (Descriptive statistics) เป็นการวิเคราะห์ขั้นต้นที่นำเสนอการพรรณนาข้อมูล ซึ่งจะนำเสนอในรูปของ ร้อยละ(percentage) ความถี่ ร้อยละค่าพิสัย ค่าเฉลี่ย ค่ามัธยฐาน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงตีความ (Inference statistics) เป็นสถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง เพื่ออ้างอิงไปยังประชากร ซึ่งผู้วิจัยจะใช้เป็นสถิติหลักเพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยมีสถิติที่ใช้ดังนี้ ค่า t – เทส เอฟ – เทส (T- test) (F – test) One-way ANOVA และ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation)

ผลการวิจัย

1. ผลการสนทนากลุ่มเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดอุบลราชธานี พบว่าผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) มีความคิดเห็นที่สอดคล้องและเป็นไปในแนวทางเดียวกันเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดอุบลราชธานี สรุปได้ ดังนี้

1.1 ด้านงบประมาณ ได้แก่ ขาดงบประมาณในการสนับสนุนการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องและเพียงพอ เช่น ค่าน้ำมันเชื้อเพลิง ค่าวัสดุอุปกรณ์ในติดต่อสื่อสาร อุปกรณ์ในการกู้ชีพ และค่าอาหาร เครื่องดื่ม เป็นต้น

1.2 ด้านอัตรากำลัง ได้แก่ อัตรากำลังในการดำเนินงานไม่เพียงพอ เนื่องจากบุคลากรที่ปฏิบัติงานบางส่วนมีภารกิจในหน้าที่ประจำอื่นๆ สามารถมาปฏิบัติงานได้เป็นบางเวลา ส่งผลทำให้อัตรากำลังในการปฏิบัติงานไม่เพียงพอ

1.3 ด้านการบูรณาการการทำงาน ได้แก่ ปัญหาด้านการประสานงาน การติดต่อสื่อสาร การทำงานร่วมกันระหว่างภาครัฐ เอกชน และภาคประชาชน ยังไม่สะดวกราบรื่น ขาดเจ้าภาพหลักในการประสานงาน

1.4 ด้านวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำงาน ได้แก่ ขาดวัสดุอุปกรณ์วิทยุสื่อสาร คอมพิวเตอร์ รถจักรยานยนต์ และอุปกรณ์กู้ชีพ เครื่องมือพยาบาลเบื้องต้น

1.5 ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน ได้แก่ ประชาชนบางส่วนไม่ให้ความร่วมมือในการทำงานกับเจ้าหน้าที่เท่าที่ควร ไม่กล้าให้ข้อมูลข่าวสาร รวมถึงการให้การสนับสนุนด้านวัสดุอุปกรณ์ สิ่งของ และเครื่องใช้ที่จำเป็นในการปฏิบัติงาน

1.6 ด้านกฎหมาย ได้แก่ ยังไม่มีกฎหมายรับรองการทำงานของผู้ที่เป็อาสาสมัครที่ชัดเจน โดยเฉพาะเรื่องการใช้วิทยุสื่อสารที่เป็นคลื่นความถี่ของทางราชการ

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต ดังนี้

2.1 การได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานของภาครัฐ เอกชน และประชาชน ด้วยการทำงานร่วมกันในเชิงบูรณาการอย่างเป็นระบบ

2.2 การได้รับการสนับสนุนจากผู้นำท้องถิ่น ได้แก่ นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) นายกเทศมนตรี นายกองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) สมาชิกสภาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และผู้นำอย่างไม่เป็นทางการ

2.3 การได้รับความร่วมมือจากกลุ่มพลังต่างๆ ได้แก่ อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน มูลนิธิ ชมรม จิตอาสา กลุ่มเด็กและเยาวชน กลุ่มแม่บ้าน และเครือข่ายแจ้งข่าวอาชญากรรม เป็นต้น

2.4 ช่องทางในการแจ้งข้อมูลข่าวสาร ได้แก่ หมายเลขโทรศัพท์สำคัญ รับแจ้งเหตุด่วน เหตุร้าย แอปพลิเคชัน ไลน์ เฟซบุ๊ก อีเมล บุคคล สถานีตำรวจย่อย และ

2.5 จิตอาสา ได้แก่ การทำงานจากทุกภาคส่วนด้วยจิตสาธารณะ อุทิศตน ท่วมเทตามกำลังความสามารถ ทำงานโดยไม่หวังผลตอบแทน อาสาทำงานเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของส่วนรวม และยึดถือหลักธรรมาภิบาลในการทำงาน

2.6 การทำงานเป็นทีมเมื่อได้รับการแจ้งข่าวสาธารณภัย การประสานงานกันอย่างมีประสิทธิภาพ การไปถึงที่เกิดเหตุได้อย่างรวดเร็ว ทันท่วงที และการนำผู้ประสบเหตุส่งโรงพยาบาล

2.7 การแจ้งเตือนภัยจุดเสี่ยงภัยในพื้นที่จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ประชาชนหลีกเลี่ยงหรือไม่เข้าไปในพื้นที่ดังกล่าว ตามสถิติของการเกิดปัญหาอาชญากรรมบ่อยครั้ง รวมถึงการเพิ่มความถี่ในการออกตรวจในพื้นที่จุดเสี่ยงภัยให้มากยิ่งขึ้น

3. แนวทางในการสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต สรุปได้ ดังนี้

3.1 ภาวะผู้นำของหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงาน เปรียบเสมือนเป็นพันธมิตรสำคัญในการขับเคลื่อนเครือข่ายในการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต

3.2 การส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต ได้แก่ การประชาสัมพันธ์เชิงรุก การสร้างเครือข่ายจิตอาสาในการป้องกันอาชญากรรม การสร้างขวัญและกำลังใจมอบรางวัลให้แก่ประชาชนผู้ทำความดี และการเพิ่มช่องทางการสื่อสารระหว่างหน่วยงานของภาครัฐและภาคประชาชน เป็นต้น

3.3 การพัฒนาบุคลากรอาสาสมัคร ได้แก่ การจัดฝึกอบรมอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน แท็กชีอาสา กู้ชีพเพื่อประชาชน การสร้างจิตสำนึก การให้ความรู้ ทักษะ และประสบการณ์จากระบบไลน์ เป็นต้น

3.4 การพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ ได้แก่ การใช้แอปพลิเคชันเตือนภัยนักท่องเที่ยวหลายภาษา การตั้งกลุ่มไลน์จิตอาสา หมายเลขโทรศัพท์บุคคลสำคัญในการแจ้งข้อมูลข่าวสาร แอปพลิเคชันระบบเตือนภัย และการแจ้งเตือนข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม เป็นต้น

3.5 การประชาสัมพันธ์เชิงรุก ได้แก่ การส่งเสริมให้สื่อมวลชนเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม การเคาะประตูบ้านแจ้งข้อมูลข่าวสาร พบปะประชาชนในชุมชน การประกาศเสียงตามสายในชุมชน ตลาด แหล่งท่องเที่ยว และจุดเสี่ยงภัย เป็นต้น

3.6 การสร้างเครือข่ายป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ตแบบยั่งยืน ได้แก่ การทำด้วยใจให้จิตอาสา การให้ความสำคัญของส่วนรวมมากกว่าส่วนตน การมีกิจกรรมที่ต่อเนื่อง การทำงานแบบบูรณาการ การมีส่วนร่วมของประชาชน และการรู้จักสามัคคี เป็นต้น

3.7 การน้อมนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต ได้แก่ การดำเนินชีวิตที่สามารถพึ่งพาตนเองได้ โดยไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อน มีความพอกินพอใช้ ตั้งอยู่บนพื้นฐานของทางสายกลาง และความไม่ประมาท โดยคำนึงถึงความพอประมาณ ความมีเหตุผล การสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว ตลอดจนใช้ความรู้ ความรอบคอบ และคุณธรรม ประกอบการวางแผน การตัดสินใจ และการกระทำ รู้ทันกับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ สามารถปรับตัวและพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงได้เสมอ

3.8 การสนับสนุนงบประมาณ ได้แก่ การจัดสรรงบประมาณบางส่วนเพื่อสนับสนุนการทำงานของเครือข่ายป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต ให้สามารถดำเนินการด้วยความสะดวก รวดเร็ว และทันต่อเหตุการณ์

3.9 การสร้างขวัญและกำลังใจให้แก่บุคลากร ได้แก่ การให้รางวัล ประกาศเกียรติคุณคำชมเชย และการตรวจเยี่ยมจิตอาสา เป็นต้น

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative data)

1. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง โดยสรุป พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 54.25 ที่เหลือเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 45.75 มีอายุตั้งแต่ 26 – 40 ปี คิดเป็นร้อยละ 42.50 รองลงมา มีอายุสูงกว่า 40 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 33.75 มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 45.00 รองลงมา มีการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 43.00 และมีอาชีพธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 41.25 รองลงมา มีอาชีพรับราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 35.55

2. ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรม ในจังหวัดภูเก็ต ในภาพรวม พบว่า ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรม ในจังหวัดภูเก็ต ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.44 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ปัจจัยทางด้านสังคม มีระดับความคิดเห็นสูงสุด โดยมีค่าเฉลี่ย 3.56 ซึ่งอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.45 ปัจจัยทางด้านเทคโนโลยีและการสื่อสาร อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.43 และปัจจัยทางด้านการเมือง อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.30

3. ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมของการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต ในภาพรวม พบว่า มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.44 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านอาสาสมัครจิตอาสา มีระดับสูงสุด โดยมีค่าเฉลี่ย 3.55 ซึ่งอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านความเชื่อถือศรัทธาและความสัมพันธ์ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.53 ด้านการประชาสัมพันธ์ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.50 ด้านผลประโยชน์ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.45 และการพบปะอย่างเป็นทางการ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.36

4. ผลการเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต

1) ผลการเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต จำแนกตามเพศ และอาชีพ พบว่า โดยภาพรวมและรายปัจจัย เพศและอาชีพที่แตกต่างกัน มีปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต ไม่แตกต่างกัน

2) ผลการเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต จำแนกตามอายุ พบว่า โดยภาพรวม อายุที่แตกต่างกันจะมีปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายปัจจัย พบว่า อายุที่แตกต่างกันจะมีผลต่อปัจจัยในการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต ปัจจัยด้านสังคมที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยซึ่งมีสาระสำคัญและประเด็นในการอภิปราย ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรม ในจังหวัดภูเก็ต ในภาพรวม พบว่า ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรม ในจังหวัดภูเก็ต ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.44 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ปัจจัยทางด้านสังคม มีระดับความคิดเห็นสูงสุด โดยมีมากกว่าปัจจัยด้านอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ย 3.56 ซึ่งอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.45 ปัจจัยทางด้านเทคโนโลยีและการสื่อสาร อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.43 และปัจจัยทางด้านการเมือง อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.30 สาเหตุที่เป็นเช่นนี้น่าจะเป็นเพราะปัจจัยทางด้านสังคมและเศรษฐกิจล้วนมีความสัมพันธ์และเกี่ยวโยงส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของประชาชน ซึ่งการอยู่ร่วมกันในสังคมในปัจจุบัน จะต้องมีการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมโดยสมาชิกในสังคม เนื่องจากเป็นผู้รับทราบปัญหาในพื้นที่ของตนเองได้ดีที่สุด ทั้งนี้ หน้าที่และภารกิจที่หลากหลาย ในการให้ความคุ้มครองป้องกันชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนหรือการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของชาตินั้น หากตำรวจจะต้องปฏิบัติงานโดยลำพังแล้ว ย่อมจะทำให้ประสบผลสำเร็จได้น้อยมาก โดยเฉพาะในเรื่องปัญหาอาชญากรรมซึ่งเป็นปัญหาพื้นฐานที่ทุกคนในสังคมจะต้องร่วมกันรับผิดชอบ ในการกำหนดมาตรการ หรือแนวทางการแก้ไขให้อยู่ในขอบเขตที่เหมาะสม ยิ่งไปกว่านั้น ถึงแม้จะมีกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งได้รับการอบรมฝึกฝนเป็นอย่างดี และเพียบพร้อมบริบูรณ์ไปด้วยปัจจัยการปฏิบัติเพียงใดก็ตาม การรณรงค์ป้องกันปราบปรามอาชญากรรม ก็อาจประสบความล้มเหลวลงไปได้อย่างเสียหายถ้าประชาชนไม่ให้ความร่วมมือกับตำรวจซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Choi & Lee (2016, ออนไลน์) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในด้านความปลอดภัยของชุมชน : การศึกษาเปรียบเทียบการดูแลรักษาชุมชนในเกาหลีใต้และสหราชอาณาจักร ผลการศึกษวิจัย พบว่า ประชาชนในชุมชนมีส่วนร่วมในการป้องกันรักษาชุมชนของตนเอง เพื่อป้องกันอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้นในชุมชน ซึ่งเป็นความต้องการที่มาจากประชาชนในชุมชนเอง ทั้งสองประเทศ รูปแบบการมีส่วนร่วม ได้แก่ การประชาสัมพันธ์ การแจ้งข้อมูลข่าวสาร การให้การสนับสนุนด้านวัสดุอุปกรณ์ งบประมาณ และการเสนอความคิดเห็น ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชน

2. ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมของการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต ในภาพรวม พบว่า มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.44 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านอาสาสมัครจิตอาสา มีระดับสูงสุด โดยมีมากกว่าปัจจัยด้านอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ย 3.55 ซึ่งอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านความเชื่อถือศรัทธา และความสัมพันธ์ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.53 ด้านการประชาสัมพันธ์ อยู่ใน

ระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.50 ด้านผลประโยชน์ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.45 และการพบปะอย่างเป็นทางการ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.36 สาเหตุที่เป็นเช่นนี้น่าจะเป็นเพราะการช่วยเหลือสังคมด้วยการเป็นอาสาสมัครจิตอาสา ถือว่าเป็นการทำความดีเพื่อแผ่นดิน เป็นการ “ทำด้วยใจ ด้วยการเป็นผู้ให้” เป็นการน้อมรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช และเป็นการน้อมนำกิจกรรมประชาชนจิตอาสา “เราทำความดี ด้วยหัวใจ” ตามพระราชปณิธาน ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณบดินทรเทพยวรางกูร รัชกาลที่ 10 และบูรณาการให้เกิดประโยชน์ด้วยการขับเคลื่อนกิจกรรมของประชาชนจิตอาสา ซึ่งหน่วยงานของภาครัฐ เอกชน และประชาชนได้น้อมนำมาถือปฏิบัติ นำไปสู่การขับเคลื่อนเพื่อสร้างจิตอาสาทำความดีเพื่อสืบสานพระราชปณิธาน พร้อมทั้งสร้างเป็นการสร้างพลังเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ตเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสังคมให้องกงามและยั่งยืนต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของเทอดเกียรติ วงศาโรจน์ (2557) ที่ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนารูปแบบการสร้างเครือข่ายปฏิบัติการชุมชนและมวลชนสัมพันธ์เพื่อการป้องกันอาชญากรรม ผลการวิจัยพบว่า การดำเนินงานของเครือข่ายชุมชน มีการให้ความร่วมมือในการขยายเครือข่ายเพิ่มมากขึ้น ประชาชนเข้ามาด้วยความสมัครใจ ทำให้ชุมชนมีศักยภาพในการคิด และปฏิบัติการแก้ไขปัญหาและการพัฒนาเพิ่มมากขึ้น กิจกรรมที่กำหนดขึ้นนั้นประชาชนเป็นผู้ร่วมกันวางแผนร่วมกันปฏิบัติด้วย เพื่อเป็นเกียรติเป็นชื่อเสียงของหมู่บ้าน ส่งผลต่อการปฏิบัติหน้าที่ด้านการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ทำให้ประชาชนมีความเป็นอยู่อย่างปลอดภัย สามารถลดอาชญากรรมลงได้

3. ผลการเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต จำแนกตามเพศ และอาชีพ พบว่า โดยภาพรวมและรายปัจจัย เพศและอาชีพที่แตกต่างกัน มีปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต ไม่แตกต่างกัน สาเหตุที่เป็นเช่นนี้น่าจะเป็นเพราะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ได้มีการณรงค์ให้ประชาชนทุกเพศ ทุกวัย และทุกสาขาอาชีพ ให้เข้ามามีส่วนร่วมและส่วนรับผิดชอบต่อการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ตซึ่งถือว่าเป็นหน้าที่ของประชาชนทุกคน ดังนั้น จึงส่งผลทำให้ประชาชนที่มีเพศและอาชีพที่แตกต่างกัน มีการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ตไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับกองแผนงานอาชญากรรม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2559, ออนไลน์) ที่ได้วางแนวทางการปฏิบัติหน้าที่ป้องกันปราบปรามอาชญากรรม โดยยึดหลักการต้องเป็นไปด้วยความถูกต้อง รวดเร็ว เป็นธรรม เสมอภาค ไม่เลือกปฏิบัติ ทั้งเพศ วัย เชื้อชาติ ศาสนา และสถานภาพทางสังคม ทำงานโดยยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง ตำรวจต้องเป็นฝ่ายเข้าหาประชาชน แสวงหาความร่วมมือ เพื่อให้ประชาชนและหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องให้ความร่วมมือสนับสนุนการปฏิบัติการกิจต่างๆ เพื่อเป็นการสร้างศรัทธา ความเชื่อมั่นให้กับประชาชนและสังคมยอมรับก่อน จึงจะเป็นที่มาของความร่วมมือ ร่วมใจของประชาชน และหน่วยราชการ

4. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านสังคม ในการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ตกับพฤติกรรมการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต พบว่า ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจและปัจจัยด้านสังคม ในการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ตมีผลต่อพฤติกรรมการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต ทั้งโดยภาพรวมและรายด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกจากนี้ ยังพบว่าผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางด้านการเมือง และปัจจัยทางด้านเทคโนโลยีและการสื่อสาร ในการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ตกับพฤติกรรมการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต ไม่มีผลต่อพฤติกรรมการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต ทั้งโดยภาพรวมและรายด้าน สาเหตุที่เป็นเช่นนี้น่าจะเป็นเพราะปัญหาทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ในปัจจุบันเป็นสาเหตุที่สำคัญของการเกิดปัญหาอาชญากรรม เช่น สภาวะเศรษฐกิจฝืดเคือง ปัจจุบันค่าครองชีพสูงขึ้นเรื่อยๆ และจะเป็นปัญหาคอขวดกับค่าของเงิน คือ ค่าของเงินลดลงทำให้สินค้ามีราคาสูงขึ้นรายได้ไม่พอกับรายจ่าย บุคคลบางประเภทจำเป็นต้องดิ้นรนต่อสู้ด้วยการเป็นอาชญากรรมหาเงินโดยทางผิดกฎหมาย ปัญหาการว่างงาน ผู้ที่ว่างงานทำย้อมขาดรายได้สำหรับดำรงชีวิต ทำให้สภาพจิตใจและอารมณ์ไม่ปกติ การว่างงานทำให้ขาดรายได้เลี้ยงชีพเป็นสาเหตุหนึ่งที่เป็นชนวนให้ก่ออาชญากรรม นอกจากนี้ การเปลี่ยนแปลงทางสังคมในปัจจุบันสังคมไทยได้รับเอาวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาปฏิบัติในการดำเนินชีวิตโดยการควบคุมที่เพียงพอ เช่น การแต่งกาย ความสัมพันธ์ทางเพศ ความเสื่อมทรามทางศีลธรรม สภาพครอบครัวที่บิดามารดาแตกแยก ขาดความอบอุ่น ค่านิยมที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดปัญหาอาชญากรรม ทั้งนี้ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องหาแนวทางในการวางแผน กำหนดยุทธศาสตร์ ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมเหล่านี้ให้หมดสิ้นไปโดยเร็วหรือบรรเทาเบาบางลงต่อไป โดยให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงาน โดยเฉพาะ “ภาคประชาชน” ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุพจน์ พรหมพิทักษ์ (2557) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง ยุทธศาสตร์การสร้างเครือข่ายการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในพื้นที่จังหวัดภาคเหนือตอนล่าง ผลการวิจัย พบว่า ยุทธศาสตร์การสร้างเครือข่ายการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมประกอบด้วยยุทธศาสตร์หลัก 3 ยุทธศาสตร์ คือ 1) ยุทธศาสตร์การจัดตั้งโครงการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมภาคบังคับทุกสถานีดำรงโดยอาศัยประชาชนเป็นแนวร่วม 2) ยุทธศาสตร์การวางระบบการติดต่อสื่อสารระหว่างประชาชนกับเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยใช้ตำรวจชุมชนสัมพันธ์ และ 3) ยุทธศาสตร์การสร้างแรงจูงใจแก่ผู้เข้าร่วมโครงการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในรูปแบบการให้ผลตอบแทน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 จากผลการวิจัย พบว่า ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมและพฤติกรรมของการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต อยู่ในระดับมาก แสดงว่าประชาชนได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมเป็นอย่างมาก เนื่องจากมีผลกระทบต่องานและทรัพย์สินของประชาชนโดยตรง ดังนั้น รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรกำหนดให้การสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมเป็น “วาระแห่งชาติ” เพื่อให้เป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคน และให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ถือปฏิบัติร่วมกัน

1.2 จากผลการวิจัย พบว่า รูปแบบที่เหมาะสมของการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต ในส่วนของหลักการของเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรม คือให้ประชาชนดำเนินชีวิตด้วยหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ดังนั้น รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องมีการกำหนดเป็นนโยบายในการน้อมนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ในการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต เพื่อเป็นต้นแบบให้แกจังหวัดอื่นๆ เพื่อให้สามารถพึ่งพาตนเองได้ เมื่อเผชิญกับสาธารณภัย ตั้งอยู่บนพื้นฐานของทางสายกลาง และความไม่ประมาท โดยคำนึงถึงความพอประมาณ ความมีเหตุผล การสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว ตลอดจนใช้ความรู้ ความรอบคอบ และคุณธรรม ประกอบการวางแผน การตัดสินใจ และการกระทำ รู้ทันกับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ สามารถปรับตัวและพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงได้เสมอ

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

2.1 จากผลการวิจัย พบว่า เทคโนโลยีสารสนเทศมีความสำคัญต่อการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต ดังนั้น รัฐบาล และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรมีนำเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัยมาใช้ในการทำงาน เช่น การเตือนภัย จุดเสี่ยงภัย กล้องวงจรปิดที่ทันสมัยและเพียงพอ การสร้างภาพสเกตผู้ต้องสงสัย การแจ้งช่องทางการสื่อสาร และการสร้างศูนย์บัญชาการเทคโนโลยีสารสนเทศ เครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ตในระดับประเทศ เป็นต้น

2.2 จากผลการวิจัย พบว่า “จิตอาสา” มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต เนื่องจากเป็นพลังเงียบที่พร้อมจะลุกขึ้นมาช่วยเหลือเมื่อยามมีผู้ประสบภัยได้รับความเดือดร้อน ดังนั้น รัฐบาล และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จะต้องมีการส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการเป็น “จิตอาสา” เพื่อป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต การประชาสัมพันธ์เชิงรุก การสร้างเครือข่ายจิตอาสา การสร้างขวัญและกำลังใจมอบรางวัลให้แก่ประชาชนผู้ทำความดี และการเพิ่มช่องทางการสื่อสารระหว่างหน่วยงานของภาครัฐและภาคประชาชน เป็นต้น

2.3 จากผลการวิจัย พบว่า “จุดเสี่ยงภัย” ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต มีจำนวนหลายจุดหลายพื้นที่ ดังนั้น ควรมีการเพิ่มจำนวนอาสาสมัครป้องกันภัยเพื่อช่วยเหลือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้มากยิ่งขึ้นบูรณาการความร่วมมือจากทุกภาคส่วน เพิ่มการแจ้งเตือนภัยจุดเสี่ยงภัยในพื้นที่ เพิ่มความถี่ในการตรวจจุดเสี่ยงภัย จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ให้ประชาชนหลีกเลี่ยงหรือไม่เข้าไปในพื้นที่ดังกล่าว และการขจัดพื้นที่เสี่ยงภัยให้ลดน้อยลง

3. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการศึกษาวิจัย เรื่องการบริหารงานเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

3.2 ควรมีการศึกษาวิจัย เรื่องรูปแบบของการบูรณาการการทำงานของ “จิตอาสา” กับการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดภูเก็ต

3.3 ควรกำหนดให้การสร้างเครือข่ายการป้องกันอาชญากรรมเป็น “วาระแห่งชาติ” ควรมีการน้อมนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ออกกฎหมายรองรับการทำงาน of เครือข่ายให้ถูกต้อง มีนำเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัยมาใช้ในการทำงาน ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการเป็น “จิตอาสา” และควรมีการบริหารงานจุดเสี่ยงภัยให้เกิดความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

คณะกรรมการตรวจสอบและติดตามการบริหารงานตำรวจ. (2560). ผลการประชุมคณะกรรมการ

ตรวจสอบและติดตามการบริหารงานตำรวจ (กต.ตร.จ.ภูเก็ต) ครั้งที่ 2/2560. สืบค้นจาก

<http://www.phuketprice.com>.

วิชิต อุ๋อัน และอำนาจ วังจัน. (2550). การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS.

กรุงเทพฯ: พรินท์แอมมี่.

สุพิศาล รักดินถนาถ. (2556). แนวทางการปฏิบัติงานตามหลักการและทฤษฎีตำรวจสมัยใหม่.

นนทบุรี: กรีนแอปเปิ้ล กราฟฟิคปรินต์.

สำนักงานสถิติจังหวัดภูเก็ต. (2561). สถิติน่าสนใจในจังหวัด. สืบค้นจาก <http://phuket.nso.go.th/index.php>.

เทอดเกียรติ วงศาโรจน์. (2557). การพัฒนารูปแบบการสร้างเครือข่ายปฏิบัติการชุมชนและ

มวลชนสัมพันธ์เพื่อการป้องกันอาชญากรรม. มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กองแผนงานอาชญากรรม. (2559). แนวทางการปฏิบัติหน้าที่ป้องกัน

ปราบปรามอาชญากรรม. สืบค้นจาก <http://thaicrimes.org/download/>.

- สุพจน์ พรหมพิทักษ์. (2557). ยุทธศาสตร์การสร้างเครือข่ายการป้องกันและปราบปราม
อาชญากรรมในพื้นที่จังหวัดภาคเหนือตอนล่าง. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์,
ปทุมธานี.
- เอปಿನวส์ทูเดย์. (2561). เปิดสถิติ การก่อการร้ายทั่วโลก จากปี 2012 ถึงปัจจุบัน!. สืบค้นเมื่อวันที่
29 มกราคม 2561. จาก <https://www.abnewstoday.com/12588>.
- Choi, K., & Lee, J.-I. (2016). *Assessment of the extent and prevalence of serial
murder through criminological theories*. สืบค้นจาก [http://www.hrpub.org/
journals/article_info.php?aid=1609](http://www.hrpub.org/journals/article_info.php?aid=1609).
- Thompson, Steven K. (1992). Adaptive Cluster Sampling. *The American Statistical
Association*, 85(412).